

Hosszú távű neheztelés a fiatalokban

Pál tanítása a gyermeknevelésről

És ti, apák, ne ingereljétek gyermekeiteket, hanem neveljétek őket az Úr tanítása és intése szerint (Efézus 6,4).

Nemigen szükséges kihangsúlyoznunk, hogy az apaság és az anyaság roppant felelősség és emiatt nagyon örülünk minden egyes igének, amely a Bibliában a neveléssel kapcsolatosan fellelhető. Az Efézus 6,4-ben Pál útmutatást nyújt az apáknak. Úgy tűnik, az anyák nincsenek a képben, de egyértelmű, hogy ez nem lehetséges. Minden, ami az apáknak szól, az anyákra is vonatkozik. Azonban az apostol nem használja a „szülő” görög szavát, hanem a legnagyobb felelősséget (és az Isten előtti számadási kötelezettséget) az apákra hárítja.

Azzal kezdi, hogy felszólítja az apákat, gondolkozzanak el azon, miként ingerelik haragra gyermekeiket. Ez nemcsak a *hirtelen* haragra utal, hanem az elkeseredésre és neheztelésre is, amely csak évek alatt alakul ki. Pontosabban, hogyan ingereljük haragra gyermekeinket és okozhatunk csalódottságot bennük?

Egyetlen szülő se érezze magát ítélet alatt az itt adott válaszokért, hiszen mindnyájan hibáztunk annyiféle módon. E cikk célja segítséget nyújtani és nem bántani.

Ez a figyelmeztetés, hogy ne ingereljük gyermekeinket a keserűségig, minden idők gyermekeire és fiataljaira vonatkozik. Ne okozunk csalódást nekik és ne keserítsük meg őket, mondja Pál. Ez annyira fontos, hogy ezt említi, mielőtt pozitív buzdításokat közölne.

Világos, a keserűséget kiválthatja a mogorva és erőszakos viselkedés, de nemcsak erről szól az egész. Egyéb hibákat is követünk el, mint szülők, amelyek hasonló fájdalmas reakciókat váltanak ki a gyermekekben.

Álljon itt tehát hét olyan mód, amelyen keresztül haragra ingerelhetjük és kétségbe sodorhatjuk a fiatalokat úgy rövid mind hosszú távon.

I. KÖZÖMBÖSSÉG

Az első és a legnyilvánvalóbb az irántuk és gondjaik iránt tanúsított *közömbösség*, amivel hosszú távű keserűséget és csalódottságot okozhatunk gyermekeinknek. Ezt manapság nagyon könnyen el lehet követni. Végül is a világtörténelem legbonyolultabb időszakában élünk. Rengeteg felelősség nyomja vállunkat és óriási mennyiségű információ bombázza agyunkat a mostani média-korszakban. Elég könnyen kialakulhat az a szülőknél, hogy fárasztónak és jelentéktelennek tartásuk gyermekeik szükségleteit. Időnként hajlamosak vagyunk figyelmen kívül hagyni őket és megfélemlíteni róluk. Vagy a velük való közvetlen foglalkozást a másik szülőre hagyjuk. Lehet, hogy kevés érdeklődést mutatunk alakuló felfogásaik és megkülönböztetett érdeklődési területeik iránt és alig vesszük észre, hogy egyik gyermek különbözik a másiktól. Közömbössé válhatunk gyermekeink társaság utáni igénye iránt is.

Eljőhet az idő gyermekeink cseperedése nyomán, mikor el fogják utasítani a szülői tekintélyt. De a valóságban lehet, hogy a tiszteletet és a tekintélyt sokkal korábban eljátszottuk a szülői közömbösség révén.

Amikor gyermekeink elérik a tizenéves korszak közepét vagy végét, a szülők szeretnék megvédeni őket a társadalom erkölcsi csapdáitól és ennek kapcsán súlyos konfliktusok kerekednek. Mennyivel könnyebb, ha a szülő iránti vonzalmuk és tiszteletük ép.

II. TÚLZOTT IRÁNYÍTÁS

A második eljárást, ami valószínűleg a gyermekek elkeseredéséhez vezet, az elsővel összefüggésben szükséges megvilágítanunk. A szülők néha *túl sok* érdeklődést mutatnak abban az értelemben, hogy *túlzottan igazgatják* gyermekeiket az ő saját döntéseikben. *Túlrányítják* őket. A szülők teljesen egyedül döntenek el, hogy a gyermek melyik iskolába megy, vagy milyen sportágra jelentkeznek, vagy milyen szakot válasszon. Végig a szülő nyomja hátulról a gyermeket, úgyhogy az önálló döntéshozatal képessége vagy az izlés tönkremegy.

Ennek oka lehet a szülői büszkeség. A gyermeknek *muszáj* ezt vagy azt megtennie, mert ezekre a dolgokra lesznek büszkék a szülők, amikor a gyermek eléri a tizenéves kor végét és átmegy a felnőtt korba. A gyermek életének alakulását előre meghatározzák. Az erőltetett irányítás, amely nincs

tekintettel a gyermek érdeklődési köreire és hajlamaira (akármennyire gyöngéden is tegye ezt), valószínűleg megkeseredetté teszi őt hosszú távon.

A *túlzott védelmezés* hasonló csalódottságot okoz a gyermekben. Sok dolog van, amely jogosan aggasztja a szülőt, amelytől a gyermekeket meg kell óvni. De ügyelni kell arra, hogy ne vigyük túlzásba ezt a védelmezést, gyakorlatilag minden vonzó dolgot megtagadva felnövekvő gyermekeinktől. A gyermekek nem vakok. Látják, hogy mit szabad a többi gyermeknek megtennie. Az ésszerűtlen védelmezés keserűséget okozhat.

Ez nem jelenti a fegyelmezés mellőzését. Bajokat termelnek a jövőre nézve azok a szülők, akik elnézik gyermekeik gorombaságát és rossz viselkedését. Aki tizenhat évesen kezdi el megróni gyermekét, neheztelést, megvetést és lázadást vált ki belőle.

III. TÚL SOK KRITIKA

Harmadszor, a gyermekek mélységesen indulatosak válnak, ha *túlzottan kritizáljuk és elbátortalanítjuk* őket. Értelmük és képességeik fejlődőben vannak. Állandóan csinálnak ostoba dolgokat felnőtt mércékkel mérve. Gondolataik sokszor éretlenek és bizarr módon valószínűsítik meg elképzeléseiket. De ők gyermekek, és a szülőknek ennek fényében kell adagolniuk kritikájukat. A gyermekek nem képesek túl sok kritikát megemészteni anélkül, hogy ne csüggedjenek el és ne váljanak csalódottak.

Könnyen el lehet bátortalanítani a fiatalokat szétfoszlatva álmaikat és törekvéseiket. A gyermekek mindenféle fondorlattal és felfogással rendelkeznek, amelyek egy-két évenként megváltoznak vagy akár néhány havonta. Nem szabad állandóan lehűtenünk ezeket. Ha álmaik nem rosszak önmagukban, akkor hagyjuk őket álmodozni (főleg kisebb gyermekek esetében). Ők még nem kötelezik el magukat egy életfogytiglani pálya mellett. Ha a gyermekek kisebbek, akkor ne viselkedjünk úgy, mintha idősebb tizenéveseket tanácsolnánk. Mit számít, ha egy gyermekszív éppen arra vágyik, hogy mozdonyvezető vagy pilóta legyen?

Amikor idősebb tizenévesek kezdenek el teljesen elérhetetlen vagy helytelen dolgokról álmodozni, szükségessé válik, hogy barátságos beszélgetési alkalmakat keressünk velük. De ekkor is fontos a gondoskodás és a tisztelet. Ne tegyük tönkre egy gyermek intellektuális tevékenységét, ha az erkölcsileg egészséges.

IV. A GYERMEK NÖVEKEDÉSÉHEZ TÖRTÉNŐ ALKALMAZKODÁS ELMARADÁSA

Negyedszer (és az előző pontra építve), azzal is megkeseredést okozhatunk a gyermekekben, ha *szülőkként nem alkalmazkodunk növekedésükhöz*. Mindnyájan nagyon lassan vesszük tudomásul, hogy gyermekeink kezdenek felnőni. Apránként gyermekeink felnőtté válnak. És apránként az életükért viselt felelősséget rájuk kell ruházni, akkor is, ha ezzel együtt hibákat követnek el. Ha azon vesszük észre magunkat, hogy egy gyermeket gyakorlatilag éppúgy kezelünk 15 évesen, mint 10 évesen, valószínűleg mélyről fakadó lázadást fogunk benne előidézni a jövőben.

V. MOGORVASÁG

Ötödször, mindenki egyetért azzal, hogy *rosszindulattal, mogorvasággal* és túlzottan szigorú büntetésekkel biztosan haragra ingereljük gyermekeinket. Előfordul, hogy fáradtság és feszültség idején a szülők semmivel sem igazolható módon reagálnak gyermekeik rossz viselkedésére. Gyermekeik iránt érzett szeretetük ellenére kitörhet belőlük az indulat, csalódottságukban gyermekeiket büntetve, a javító szándék megfelelő lelkülete helyett. Ilyenkor a büntetés mértéke a szülő érzelmi állapotával lesz arányos.

A mélyreható csalódottság nem ül ki azonnal a gyermek arcára, mivel látszólag helyrezökken és túlteszi magát a megpróbáltatásokon. De lelkében felgyülemlik egyfajta adósság és eljöhét az az idő, amikor utólag neheztelni fog minden egyes ésszerűtlen bánásmódot. Akkor össze fog omlani a szülői tekintély és hitelvesztetté válik.

Amit egy gyermekkel teszünk, lehet, hogy nem válik nyilvánvalóvá, míg el nem éri a késői tizenéves kort. Vigyázzunk, hogy az ellenszenv és a túlzott szigorúság ne ingerelje őket haragra.

VI. IGAZSÁGTALANSÁG

Hatodszor, az igazságtalanság is megkeseríti és elcsüggeszti a gyermekeket, főleg hosszú távon. Az előző pont a büntetésben jelentkező igazságtalanságról szólt. Az igazságtalanság azonban megjelenhet akkor is, amikor igazságot osztunk a gyermekek között. Sokszor salamoni bölcsességre

van szükség egy-egy vitás eset eldöntéséhez. De ha sűrűn fordul elő igazságtalanság, a szülői tekintély megrendülhet. Akkor is kialakulhat a megkeseredés egy gyermekben, ha a fegyelmezés oka nem nyilvánvaló vagy, ha nem magyarázzák meg. „Derült égből villámcsapásként jön a büntetés?” – teheti fel magában a kérdést a gyermek. „Mi volt a rossz ebben?”, vagy „miért nem csinálhatom ezt?”

A kivételezés, részrehajlás igazságtalansága egy másik hiba lehet. Ha az egyik gyermek rendszeresen többet kap, mint a másik, a szülő nem mindig veszi észre ezt, de a rövidebbet húzó gyermek minden bizonnyal. Ha ugyanazért a vétségért az egyik gyermek több büntetést kap, mint a másik, vagy ugyanazért a teljesítményért az egyiket jobban megdicsérik, mint a másikat, veszélybe sodródik a szülői irányítás és tekintély. Ha igazságtalanságot követünk el a gyermekek iránt mutatott melegségben vagy elfogadásban, bajokkal kell majd szembenéznünk.

VII. PÉLDAMUTATÁS HIÁNYA

A gyermekek megkeserítésének hetedik módja a szülői példa hiánya. Egyértelmű, hogy ha a szülők maguk olyan dolgokat csinálnak, amelyekért megbüntetik vagy megrójják gyermekeiket, ebből neheztelés és megdöbbenés származik. Ráadásul a gyermekek nagyon sokszor elsajátítják szüleik viselkedését.

Sok évvel ezelőtt megkeresett egy férj és egy feleség azzal, hogy segítsünk nekik egy komoly probléma kezelésében. Ezt mondták: „nem tudjuk abbahagyni a vitatkozást.” Hamarosan beigazolódott ez a helyzet, hiszen már a probléma leírásakor is elkezdtek szikrákat vetni. Ahogy befejeztük ennek a problémának a megbeszélését, rögtön másikkal álltak elő. Gyermekeik nagyon ingatagok és erőszakosak egymással. Nem lehet őket kibékíteni. Miért voltak gyermekeik olyan rosszak?

A válasz: viselkedésüket a szülőktől tanulták el. Eljárásukkal a szülők azonnal felbőszítették gyermekeiket és eljátszották tekintélyüket. Nem voltak hiteles emberek gyermekeik szemében. Összefoglalásként, hét lehetséges veszélyes magatartás vezethet akár a rövid akár a hosszú távú „haragra”, éspedig:

1. Közömbösség
2. Túlzott irányítás vagy túlzott védelem
3. Túlzott kritika
4. Szülői mulasztás a felnövekvő gyermekekhez való alkalmazkodásban
5. Ellenszenv vagy mogorvaság
6. Igazságtalanság vagy kivételezés
7. Rossz szülői példa

„NEVELJÉTEK ŐKET”

Rátérve a gyermeknevelés pozitív oldalára, ezt mondja az apostol: „hanem neveljétek őket az Úr tanítása és intése szerint.” *Neveljétek őket* – úgy is fordítható, hogy „neveljétek őket gyengédséggel”. Mielőtt megvizsgáljuk, hogy neveljük őket, méltányolnunk kell a gyermekek gyengéd, figyelmes nevelésének fogalmát, amit tekintünk hivatásunknak és felelősségünknek.

A kulcskérdés ez: „mi számára neveljük fel gyermekeinket?” Mi a célunk? Lehet, banálisnak tűnik a kérdés, azonban sokszor helytelenül válaszolják meg. Gyermekeinket az *életre* neveljük, nem a *gyermekkor* számára.

Némely szülő ezt mondja: „élvezni akarom gyermekeimet és élvezettel nézni, ahogyan felnőnek.” Nem akarunk belekötni ebbe a magatartásba. A gyermekektől hemzsegő otthon valóban csodálatos áldás. Ugyanakkor nem felejthetjük el, hogy nemcsak azért neveljük őket, hogy boldog gyermekek legyenek, hanem a jövőre is. A kérdés ez: „hogyan neveljem gyermekeimet, hogy felkészítem őket a felnőtt életre? Hogyan készítem fel őket arra a fajta világra, amellyel nemsokára szembesülni fognak? A következő javaslatok nem a gyermekek lelki dolgokban történő oktatásáról szól, mivel abból indulunk ki, hogy az olvasókat nem szükséges erről meggyőzni.

„TANÍTÁSA”

Neveljük gyermekeinket az Úr *tanítása* szerint. A *tanítás* itt *oktatást*, *edzést* jelent. Bárcsak tudnánk, hogyan neveljük gyermekeinket *szorgalomra*, hogy majd egy napon Isten dicsőségére legyenek munkájukkal és bizonyágtevéssel! Bárcsak *kezdeményezőkké* tudnánk tenni őket! Milyen nagyszerű olyan emberekkel körülvéve lenni, akik azonnal képesek a körülményekre reagálni és kezdeményezők úgy személyes életükben, mint az Úr szolgálatában. Milyen csodálatos,

amikor a gyülekezet olyan emberekből áll, akik belső energiával és szívóssággal rendelkeznek! Tehetünk-e bármit is, hogy ezeket az erényeket fejlesszük ki gyermekeinkben? Ilyenfajta gondok kellene, hogy jellemezzenek minket!

Bárcsak felfedeznénk, hogyan idézhetnénk elő egyfajta *kötelességtudatot* gyermekeinkben és hogyan nevelhetnénk őket előzékennyé és udvariassá! Ha megvolnának a megfajtások, a válaszok ezekre a kérdésekre, akkor boldog szülők lennénk. Bátorságra ad okot, hogy a Biblia válaszol nekünk ezekre a kérdésekre. Segíthetünk gyermekeinknek, hogy ilyenekké váljanak, miközben értelmileg, lelkileg, erkölcsileg és szociálisan is felkészítjük őket az életre.

A tanítás magában foglalja a fegyelmezést, de tágabb ennél. A tanítás és az intés közötti különbség a következőképpen magyarázható: a *tanítás* arra vonatkozik, amit *teszel* a gyermekkel, miközben az *intés* arra, amit *mondasz* a gyermeknek.

Amit teszünk a gyermekkel, magában foglalja az összes tilalmat és korlátozást, amelyet a gyermekre kivetünk. A tanítás azt jelenti, hogy kijelöljük a gyermek életének tevékenységeit, körülményeit, szabályait, feladatait és jutalmait. Ez az elkényeztetés ellentéte. Ha elkényeztetünk egy gyermeket, ez annak köszönhető, hogy nincsenek szabályok és tilalmak. (Az elkényeztetés az egyik legsúlyosabb csapás, mivel nyomai sokszor még a megtérés után is látszanak és csak hosszú távon szüntethetők meg a megszentelődés folyamata által.)

A tanításban több a pozitív, mint a negatív. A gyermeket előbb *szociálisan* neveljük. Azt kívánjuk, hogy elsajátítsa a másokhoz való viszonyulás szabályait, akár a családban, a gyülekezetben, az iskolában vagy a munkahelyen, tanulmányi helyen. Ahol helyénvaló, ott bemutatjuk a szégyenlős gyermeket. Hasonlóképpen, a sokkal extrovertáltabb gyermek esetében szeretnénk elérni, hogy uralkodjon önmagán és legyen tekintettel másokra. Szeretnénk, hogy gyermekeink tartsák tiszteletben a többieket és figyeljenek oda mások szükségleteire. Ezek olyan célok, amelyekre figyeljünk oda, miközben gyermekeinkkel foglalkozunk.

A *tanítás* révén a gyermekek kapjanak egy viszonyítási alapot; egy keretet, melynek segítségével megítélhetnek, megállapíthatnak és végiggondolhatnak dolgokat. Így világos érvek alapján megtudják, hogy bizonyos dolgokat megtehetnek, míg másokat nem. Jövőbeni életüket az isteni és emberi gondviselés fegyelmezésnek valamint „rendszereknek” alárendelve fogják leélni. Időnként lesznek megvalósíthatatlan törekvéseik. Előfordulhat, hogy a „rendszer” meggátolja őket azokban. Nem fogja megengedni nekik, hogy megtehessenek mindent, amit akarnak.

Ez rendkívüli csalódottságot okoz akkor, ha a gyermekeket nem úgy nevelték, hogy megértsék és elviseljék a korlátozó hatásokat. Az emberek nem tehetnek meg mindent, amit, amikor és ahol meg akarnak tenni. A nevelő tanítás képessé teszi őket, hogy tudomásul vegyék a korlátokat.

Az őket körbevevő rendszer értékeket közvetít nekik. Kifejleszti azt a képességet, hogy kiegyezzenek az általuk nem kedvelt dolgokkal és önuralmat gyakoroljanak azokban a dolgokban, amelyeket kedvelnek. Segít nekik ellenőrzést gyakorolni saját vágyaik fölött. Mindez nagyon pozitív és megerősítő.

A rosszkedv és kiábrándulás (az önkényeztetés és önzés) okozta rengeteg baj, ami a fiatalokat sújtja, annak köszönhető, hogy a modern társadalom elnyomónak bélyegezte meg a nevelő tanítást. A fiatalok célok és korlátok nélkül nőttek fel.

A családban érvényesülő korlátok egyszerű példája az „oda nem mész” területek. Minden családban, a gyermekek legkorábbi éveitől kezdve, kellene legyenek olyan tiltott helyek, mint például bizonyos fiókok és szekrények, ahová a gyermekek nem nyúlhatnak. Ez nagy segítséget jelent a gyermekeknek. Tiszteletre és korlátozó önuralomra nevel.

Másrészt a szülők mondhatják: „Ó, nálunk nincs olyan hely, ahová a gyermek nem mászkálhat szabadon. Végig kúszhatnak az ágyamon reggel öt órakor is. Kinyithatják bármelyik fiókot és turkálhatnak akármiben. Semmi sem személyes; semmi sem szent; semmi sem különleges.” De az ilyen engedékeny magatartás megtagadja a gyermektől az önuralom lényeges erejét. Ki tudja, vajon egy fiatal felnőtt mocskos parázna életvitelét nem az életéből hiányzó tiltott területek segítették-e elő! A gyermekkori tiltások fejlesztették volna a tisztelet és önuralom érzelmi izmait. Ez érvényes a gyülekezetben is. Nem jó dolog, ha a kisgyermekek ide-oda, ki-be rohangálnak, még a pásztor vagy az előljárók irodájába is és nem tartják tiszteletben az épület egyetlen részét sem. Ha egyetlen hely sincs tőle eltiltva és semmit sem tart különlegesnek vagy szentnek, hogyan tanulja meg a gyermek, hogy a társadalomnak egy parányi alkotórésze, amelynek szabályait és rendszereit köteles tiszteletben tartani? Hogyan tanulja meg, hogy tisztelje Isten Igéjét és a gyülekezetet, amely az Igazság oszlopa és alapja? Kell lenniük olyan helyeknek, amelyek számára el vannak zárva. Egy másik, érthetetlen módon elhanyagolt nevelési eszköz az asztalnál való viselkedés. Valaki egyszer a következőket mondta e sorok írójának: „Mi a lényege a középosztály asztali viselkedési szokásainak? Miért veszik komolyan ezeket némelyek?”

Az asztali viselkedési szokások egyáltalán nem a középosztályhoz kötődnek. Minden úgynevezett „osztálynak” megvolt a múltbeli megkülönböztetett asztali etikettje. Annyira jók voltak, mintha a Mennyből kapták volna azokat gyermekeik javára ebben a bukott világban. Az asztali etikett megtanít uralkodni a kívánságok fölött és értékelni a tilalmakat. Ugyanakkor másokkal szembeni érzékenységre és előzékenységre tanít, amikor előbb a másikat szolgáljuk ki.

Az asztali viselkedés szabályai megtanítanak mások szükségleteinek észrevételére, és a segítőkészség valamint a vendégszeretett szokásaira is. Ezek a maguk helyén pedig arra tanítanak, hogy a külsőségek fontosak, mert disznó módjára viselkedni sértő másokra nézve. A gyermekek megtanulnak figyelni arra, milyen a megjelenésük és milyeneknek tűnnek mások szemében. Ezeket a dolgokat mind meg lehet könnyen tanulni az asztalnál.

Végső soron a viselkedési szabályokon keresztül a gyermekek kialakítják azokat az erényeket, amelyek e cikk elején szóba kerültek.

A mindennapi házimunka és feladatok egy másik fontos nevelési eszköz. Ésszerű és elvégezhető feladatokat már a legkorábbi években kioszthatunk gyermekeinknek. Ha ezt akkor kezdjük el, amikor a gyermek már tíz éves, nehéz dolgunk lesz. Ha a gyermek sosem nyújtott segítséget ez előtt, és nem volt egy rendszeres feladata vagy felelőssége, nyilvánvalóan vonakodni fog az együttműködéstől. A személyes rendcsinálást és tisztaságot azonban jutalmazzuk meg.

„ÉS INTÉSE”

Láttuk, hogy a *tanítás* biztosítja a gyermekek nevelésének keretét, miközben az *intés* abból áll, amit *mondunk* a gyermeknek. Ezért az intés nem tevékenységek és szabályok halmazai, hanem szavak általi nevelés. Magyarán szólva *értelmileg* neveljük őket. Szavaink által hozzuk egyenesbe és kalapáljuk ki a gyermek gondolkodását. Az érveket és nemesebb értékeket becsülni segítjük őket a dolgokhoz való helyes hozzáállással együtt.

Fejlesztjük, bővítjük és alakítjuk értelmüket. Ezért segítsenek a szülők a gyermekeknek az olvasásra kijelölt anyagokban és a kívánatos beszédmodor kialakításában. Ideális esetben szülőkként állandóan bővítenünk kell általános műveltségünket, hogy gyermekeink előtt járjunk. Tápláljuk értelmüket. Informáljuk őket.

Őrizzük meg a gyermekek számára érdekes dolgok iránti eleven érdeklődésünket. Ha kevés fogalmunk van ezekről a dolgokról, akkor nézzünk utána és gazdagítsuk tudásunkat. Lehet, hogy valamelyik szülő bölcsészkaron szerzett diplomát, gyermekei pedig a reáltudományok és a gépek iránt érdeklődnek. Az ilyen szülő nézzen utána ezeknek a dolgoknak.

Ha szeretnénk valamilyen érdemleges információt közölni gyermekünkkel, de gyermekünk nem fogadja el azt, hanem más az elképzelése, nem fojtsuk belé a szót. Néha nagyon jó dolog, ha a gyermek jön ki győztesen a beszélgetésből (sőt akár egy vitából is). Holnap új nap lesz. Nem veszítettük el a hadjáratot, hiszen újabb alkalmak jönnek, amikor a gyermek mutat majd érdeklődést.

SZÜLŐI TEKINTÉLY

A szülői tekintély életbevágó és értékes szükséglet, de a tekintélyt ki kell érdemelni. Némelyek úgy gondolják, hogy ez az állítás nem biblikus. Végső soron szülőkként bibliai „tisztességgel” vagyunk megbízva, melynek következtében jogunk van gyermekeinket nevelni és fenyíteni. Azonban, ha azt akarjuk, hogy szülői tekintélyünknek jó fogadtatása legyen, akkor tekintsünk arra úgy, mint amit meg kell szerezni és ki kell érdemelni.

A tekintélyt gyakorló legyen segítőkész, ha tiszteletet akar önmagának. Hasonlóképpen, a tekintélyt gyakorló legyen barátságos arcú. A tekintélyt gyakorló legyen jutalmazó. A tekintélyt gyakorlóknak mind szükségük van ezekre a dolgokra. Ha elveszítjük gyermekeink barátságát, elveszítjük tekintélyünket. Ha elveszítjük az ésszerűséget, elveszítjük tekintélyünket. Ha elveszítjük becsületességünket, elveszítjük tekintélyünket. Mennyire katasztrofális, mikor a szülő durván következtelen és még csak nem is őszinte.

A tekintély együtt kell, hogy járjon a becsületességgel. Még az általános műveltség dolgaiban is, ha tovább szónokolunk egy olyan témában, amelyhez alig konyítunk, eljártsszuk tekintélyünket. A gyermek hamar eléri a tizenéves kort és előfordulhat, hogy többet tud egy témáról, mint mi. Vigyázzunk, hogy ne magyarázzunk olyan dolgokat, amelyekről nem tudunk semmit. Nem tragédia, ha gyermekeink megtudják, hogy egyes dolgokban tévedünk. De ha látják, hogy határozottan állítunk egy ostoba dolgot, eljártsszuk becsületességünket és tekintélyünket.

A szülői tekintélyt párosítsuk egy adag szabadsággal. Még a felnőtt keresztyéneknek is biztosítani kell időt és lehetőséget, hogy apránként előretörjenek a megszentelődésben. Előfordulhat, hogy

valaki odamegy a lelkipásztorhoz, és azt mondja: „valamint tenni kellene azzal a személlyel!” Sokszor nem egy komoly erkölcsi problémáról van szó, hanem olyanról, amelyet kölcsönös tisztelettel rendezni lehet.

Mindnyájunknak biztosítani kell egy bizonyos mértékű hibázási, elcsúszási, megbántási arányt. De utána azonnal rendeznünk kell *helyzetünket* az Úrral. Általában nem várjuk el, hogy az emberek még aznap sikeresen kijavítsák hibáikat. Időre van szükségük, hogy legyűrjék problémájukat és ezzel a gyermekek is így vannak.

Ezért tehát, ha meg kell dorgálnunk vagy kijavítanunk egy gyermeket, nem szükséges erélyes szülői fellépéssel a dolgok azonnali kiigazítását kicsikarni (bár ez fontos lehet akkor, ha nagyon komoly sértésről van szó).

A gyermekek rendszerint jogosultak bizonyos mértékű hibázási arányra és arra, hogy időt kapjanak a dolgok rendezésére. Fejlődést kell elérnünk, nem azonnali sikert. A türelem a szülői tekintély oszlopa. A gyermekek ki kell, hogy fejlesszék saját készségüket és képességüket a rossz dolgok meglátására és kiigazítására. Semmi haszna annak, ha a felnőtt élet tengerére kihajózva, a gyermekek még mindig rá legyenek utalva szüleik állandó beavatkozására.

SZOLGÁLNI AZ ÚRNAK

Néha vita alakul ki a keresztyének között, vajon a szülők vegyenek-e részt bármilyen mértékben is a gyülekezeti tevékenységekben. Sokszor halljuk azt, hogy a szülők Istenért végzett szolgálata csak a családdal való törődés, de ez súlyos hiba. Állandóan a nagy missziós parancs hatálya alatt vagyunk, amely evangelizációs erőfeszítésre sarkall, bár nyilván nem a gyermekek elhanyagolása árán.

Egyensúlyra van szükség.

Azonban érdemes elmondani, hogy amikor a szülők (megfelelő egyensúllyal) aktívak és odaszántak a keresztyén szolgálat területein, ebből gyermekeik is hasznot látnak. Korántsem érzik magukat elhanyagolva, hanem látják szüleik szorgalmát az Úr munkájában. Látják, hogy hűségesek valamihez, ami felettük áll. Azzal a tudattal nőnek fel, hogy a család odaszánta magát egy nemes ügynek. Főnséges lecke a gyermekeknek, mikor látják, hogy szüleik alárendelik magukat Isten tekintélyének, hogy szeretik és szolgálják Őt. A szülő keresztyén szolgálata betetőzi bizonyágtevését gyermekei előtt. Nincs ennél nagyobb hitelesítés.